

Recente roofvogelliteratuur

Rob G. Bijlsma

Baltag E.S., Pocora V. & Petrencu L. 2017. Nest-site preferences of Common Buzzard *Buteo buteo* (Linnaeus, 1758), from Eastern Romania. *Acta Zoologica Bulgarica* 69: 55-60.

In een heuvelachtig gebied met 18% bos temidden van boerenland (5476 km²) werden 93 roofvogelnesten gevonden, waarvan er 28 door Buizerd en 9 door Havik waren bezet. De Buizerds gebruikten vooral beuk, eik en linde als nestboom (gemiddelde nesthoogte 17.8 m). Het broedsucces bedroeg 2.0 jongen per succesvol paar (maximaal 3). Gebruikte buizerdnesten lagen gemiddeld 773 m uit de bosrand, ongebruikte 2400 m. De afstand tot het dichtstbijzijnde dorp voor gebruikte en ongebruikte nesten was resp. 2718 en 3977 m. De aanwezigheid van Haviken zou van invloed zijn op de nestkeuzes van Buizerds. (laurentiupetrencu@gmail.com).

Bondi S. et al. 2016. Factors affecting the diet of Peregrine Falcons in Italy. *Avocetta* 40: 33-42.

Een prooilijs van Siciliaanse Slechtvalken (2014-15) werd vergeleken met eerder gepubliceerde prooilijsen (verschillende plekken in Italië, 1978-2015). De suggestie dat hedendaagse Slechtvalken meer standvogels eten dan vroeger, vooral duiven en kraaiachtigen, kan helaas niet uit de gegevens worden afgelezen. Sterker nog, kraaiachtigen blijken nauwelijks vertegenwoordigd in de Siciliaanse (en recentste) lijst, wel daarentegen lijsters en Spreeuwen. Hoe dan ook, stadsduiven zijn belangrijk, toen en nu. Wel aardige poging, om prooilijsen in de tijd te vergelijken. (maurizio.sara@unipa.it).

Bounas A. & Sotiropoulos K. 2017. Change of feeding strategy prior to migration: a comparative diet analysis in the Lesser Kestrel (*Falco naumanni*). *Avian Biology Research* 10: 27-35.

Kleine Torenvalken in NW-Griekenland hielden er in de broedtijd een behoorlijk divers dieet op na, voornamelijk bestaande uit sprinkhanen en kevers. Dat patroon was consistent over 2010-15. Voorafgaande aan de wegtrek werd het menu eenzijdiger, en waren het vooral sprinkhanen die de toon zetten. Daartoe switchten de valkjes naar hoger gelegen graslanden, waar sprinkhanen in de tweede helft van augustus hun piek aantallen bereikten.

Carrillo J., González-Dávila E. & Ruiz X. 2017. Breeding diet of Eurasian Kestrels *Falco tinnunculus* on the oceanic island of Tenerife. *Ardea* 105: 99-111.

De Torenvalken van Tenerife zijn insecteneters, althans als je kijkt naar het aantal prooien (steekproef van 5284 prooien gevonden in 1043 braakballen, en 5284 prooieresten op nesten): 71% van de prooien was insect bij nestjonge valken, tegen 89% bij de volwassen valken. Het ging vooral om sprinkhanen, maar de variatie was enorm. In termen van biomassa is een endemische hagedissensoort belangrijker (58% voor jongen, 55% voor ouden). Afhankelijk van de broedplaats was het dieet meer of min-

der gevarieerd, wat aangeeft dat Torenvalken opportunistisch zijn (in ieder geval op Tenerife) (jchidal@ull.es).

Crawford R.E. & Long J.A. 2017. Habitat preferences of juvenile Sottish Ospreys *Pandion haliaetus* at stopover and wintering sites. *Ringing & Migration* 32: 1-18.

Vijf juveniele Schotse Visarenden werden van een zender voorzien. Tamelijk laconiek wordt gemeld dat daarvan drie zenders ophielden te werken (2 zelfs al binnen een half jaar na plaatsing) en één gezenderde vogel vier maanden later het loodje legde (juvenielen hebben een hoge mortaliteit, maar wie weet hoger doordat ze een zender bij zich hebben?). Blijft over: één vogel. De schrik slaat je om het hart als je dit soort gegevens ziet. Met geen woord wordt ingegaan op de beroerde prestaties van zenders en Visarenden, maar uiteraard wel uitgebreide adviezen over beschermingsmaatregelen voor stopovergebieden en winterplekken. Plus lofzang op gebruik van zenders, en aansporing tot veelvuldiger gebruik ervan. Misschien een idee om eerst betrouwbaardere zenders te gebruiken/ontwikkelen (met een langere levensduur), of afzien van dit soort onderzoek zolang het extra sterfte oplevert (in dit geval niet zeker of de zenders extra sterfte veroorzaakten, maar evenmin uit te sluiten)? Hoe dan ook: onderweg deden ze rustplekken aan in Frankrijk, Spanje en Marokko. Ze overwinterden in West-Afrika. Op deze locaties zochten ze water op (wat een verrassing). In West-Afrika vertoonden ze zwerfgedrag (het zijn juvenielen, dus vandaar; adulte Visarenden zijn plaatstrouw), waarbij ze maar beperkt gebruik maakten van beschermde gebieden. Wat de auteurs aanzet tot de aanbeveling dat er méér beschermde gebieden moeten komen. Echt waar!⁵ (jed.long@st-andrews-ac.uk).

Czubat A. & Stelmaszyk M. 2016. Growth of population of White-tailed Eagle *Haliaeetus albicilla* in eastern part of the Silesian Ornithological Region. *Ptaki Slaska* 13: 135-163.

In de provincies Opole en Silezië in Polen werd resp. in 1974 en 1989 voor het eerst door Zeearenden gebroed. De populatie groeide naar 47 nestelende paren in 2016 (en 16 territoria waarin het nest niet werd gevonden). Het broedsucces was resp. 62% en 79% (gemiddeld 66% bij 420 paren), de jongenproductie resp. 1.01 en 1.63 (alle paren/succesvolle paren) in Opole en 1.28/1.63 in Silezië. Slechts 2.9% van de paren produceerde een broedsel met 3 jongen; de meeste 2 jongen (56.9%) of 1 jong (40.2%, betrokken op 276 broedsels). De meeste nesten zaten in grove den (72%), gevuld door zomereik (13%). De gemiddelde leeftijd van de nestboom was 122 jaar (Opole) en 120 jaar (Silezië).

Ekblad C.M.S., Sulkava S., Stjernberg T.G. & Laaksonen T.K. 2016. Landscape-scale gradients and temporal changes in the prey species of the White-tailed Eagle (*Haliaeetus albicilla*). *Ann. Zool. Fenn.* 53: 228-240.

Het voedsel van Zeearenden broedend in de Åland-archipel (ZW-Finland) bestond voor een belangrijk deel uit waterwild (vooral Eidereend) en vissen (vooral Snoek).

⁵ Ik zou zeggen: ga dan all the way, en onderschrijf het pleidooi van E.O. Wilson in Half-earth dat we de helft van de aarde opzij moeten zetten voor natuur (exclusief mensen). Hoef je in ieder geval niet voor elk van de 10.000 vogelsoorten aparte aanbevelingen voor bescherming te maken (noch voor de miljoenen andere dier- en plantensoorten).

In de periode 1985-2010 nam de Snoek (ook Baars) in belangrijkheid als prooi af, de Eidereend nam toe (en voor de binnenarchipel-broeders: Brasem). Dat had te maken met afnemende stand van Snoek en Baars. Het aandeel vissen in het menu van paren was gecorreleerd met de hoeveelheid land in een 2 km grote radius rond het nest: hoe meer land, hoe groter het aandeel vissen (en kleiner het aandeel vogels, in casu Eidereend). Hoewel de Eidereend als broedvogel afnam, resulteerde dat niet in een vermindering ervan in het zeearendendieet (alleen in stabilisering van dat aandeel); de arenden vingen verminderd aanbod op door hun dieet te verbreden. Niet voor één gat te vangen, die zware jongens. (camilla.ekblad@utu.fi).

Francksen R.M., Whittingham M.J., Ludwig S.C., Roos S. & Baines D. 2017. Numerical and functional responses of Common Buzzards *Buteo buteo* to prey abundance on a Scottish moor. *Ibis* 159: 541-553.

In ZW-Schotland werd gekeken of Buizerds tijdens een dal in de aardmuizencyclus alternatieve voedselbronnen zouden aanboren (met als grote angst: hoenders, want dit is een Langholm-studie die toch vooral gaat over jagersbelangen en hoe die te waarborgen) of zouden reageren door te vertrekken (of dood te gaan) of minder jongen groot te brengen. Dat laatste was niet het geval (dichtheid noch broedsucces). Buizerds verbreedden inderdaad hun dieet bij een lage muizendichtheid (meer soorten, vooral doordat ze andere habitats gingen bejagen, zoals boerenland grenzend aan de broedplaatsen op heidevelden). (r.francksen@gmail.com).

Hoy S.R. et al. 2017. Density-dependent increase in superpredation linked to food limitation in a recovery population of northern goshawks *Accipiter gentilis*. *J. Avian Biol.* 48: 1205-1215.

De toename van de havikpopulatie in Kielder Forest in Northumberland ging gepaard met een stijging van havikpredatie op andere roofvogels (en Bosuil). Roofvogels en uilen maakten 2% van het havikdieet uit bij <14 paren Havik, stijgend naar 8% bij >25 paren. Vooral Torenvalk was de klos. De auteurs koppelen deze toenemende tussen-roofvogelvraat aan het ontstaan van voedselschaarste, al geven ze daar gek genoeg alleen indirecte bewijzen voor (namelijk: aandeel postduif en sneeuwhoen in menu daalt met stijgende havikdichtheid; prooiaanbod is niet gemeten). Net als in Nederland vinden zij dat kleine roofvogelsoorten een toenemend risico liepen te worden opgevreten, óók als de dichtheid van de bevreten soorten sterk was gekelderd. Wat zij nog niet vonden: predatie van Buizerds door Haviken. Daar kunnen we wel een voorspelling aan wagen, gegeven de Nederlandse situatie: dat staat eraan te komen! (sarah.r.hoy@gmail.com).

Hunt W.G. et al. 2017. Quantifying the demographic cost of human-related mortality to a raptor population. *PLoS One* 12(2): e0172232.

Tussen 1994 en 2000 werden de lotgevallen van >250 gezenderde Steenarenden gevolgd in een windmolenpark in Californië (142 km²); tevens werden de broedprestaties bekeken van de lokale populatie. Van de 88 geregistreeerde sterfgevallen kwam 41% op conto van de windmolens (daarmee kon de jaarlijks sterfte worden berekend). Dat betrof overwegend onvolwassen arenden en niet-broeders. De broedpopulatie bleef stabiel (met een mannenoverschot), terwijl het aandeel onvolwassen broedvogels evenmin veranderde (zou anders een aanwijzing geweest kunnen zijn dat er

grote sterfte onder de broedvogels was opgetreden). De windmolens lijken dus op het eerste gezicht geen effect op de lokale populatie te hebben gehad (de auteurs wijzen er terecht op dat er sindsdien wat kan zijn veranderd). Nadere berekening laat echter zien dat dit alleen mogelijk is als de bronpopulatie (die voor de jongenaanwas zorgt) uit 216-255 paren bestaat; alleen dan kan de jaarlijkse sterfte van 55-65 arenden per jaar worden gecompenseerd. De huidige populatie is daartoe nét toereikend. (grainger@peregrinefund.org).

Jong A. de, Gebuis H. & van der Es T. 2017. Het eerste broedgeval van de Visarend in Nederland. *Limosa* 90: 25-33.

Een uitgebreide beschrijving van het broedgeval in de Biesbosch, uitgebreider dan in De Takkeling (25: 85-91) heeft gestaan, met kleurenfoto's, inclusief gegevens over voedsel en gedrag (albert.dejong@sovon.nl).

Kappers E.F. et al. 2017. Classification and temporal stability of plumage variation in Common Buzzards. *Ardea* 105: 125-136.

Buizerds hebben een enorm variabel verenkleed, van zwartbruin tot nagenoeg wit. Kleur is overerfbaar, dus hier dient zich een fraai onderzoeksgebied aan over hoe en waarom de kleurvariatie in stand blijft (en: is de ene morf succesvoller als broedvogel dan de andere, en zo ja, hoe komt het dan dat de weinig-succesvolle kleurvariatie in de populatie gehandhaafd blijft). Om te weten waar je over praat is het gewenst een precieze definitie te geven van de morf. In deze studie, uitgebreid ondersteund door kleurenfoto's, wordt een zevendelige classificatie voorgesteld en gebruikt (en vergeleken met de vaker toegepaste driedelige score). Het onderliggende materiaal werd door vooral Christiaan de Vries en Anneke Alberda in Friesland verzameld. De overeenkomst tussen beide manieren van morfes scoren was groot, maar bij de zeer donkere vogels werd maar een deel als zodanig gedekt in de zevendelige classificatie. Afzonderlijke waarnemers scoorden behoorlijk gelijk (aan de hand van foto's), en de score was consistent binnen individuele waarnemers. Lichte Buizerds lijken wat minder licht te worden met vorderende leeftijd (vooral op borst, minder op ondervleugel). Voor de classificatie betekende het dat zes vogels in dezelfde categorie terecht kwamen op latere leeftijd, en vier vogels schoven een categorie op richting de iets donkerder beesten. Bij een grotere steekproef werd voor mannen noch vrouwen een relatie van sekse met morf gevonden, noch met leeftijd. Met ander woorden: de kleurvariatie zegt niets over geslacht, noch over leeftijd. Het scoren van kleedvarianties kan het best worden gedaan volgens de zevendelige schaal; zie <http://aves.orn.mpg.de/~buteo/en>. (e.f.kappers@rug.nl).

Kitowski I., Jakubas D., Wiacek D. & Sujak A. 2017. Concentrations of lead and other elements in the liver of the white-eagle (*Haliaeetus albicilla*), a European flagship species, wintering in Eastern Poland. *Ambio* 46: 825-841.

Wat wij een vliegende deur noemen, heet in Polen een vlaggenschip. Van 22 dode exemplaren werd de aanwezigheid van metalen in de lever onderzocht. Lood was een duidelijk probleem, vooral bij volwassen vogels. Het lood komt vooral via aangeschoten waterwild en kadavers van herten en zwijnen beschikbaar. Adulte Zearenden zijn min of meer standvogel en leven van dode beesten als de meren en rivieren dichtvriezen en vis onbereikbaar wordt. Onvolwassen arenden hebben daar minder

last van, want trekken weg (deze vogels hebben weer hogere concentraties van koper en selenium). Ook kwik werd vrij fors aangetroffen; dat komt via de rivier de Bug Polen binnenspoelen vanuit het industriegebied van Lviv-Volyn in Oekraïne. Van de 22 kadavers had 32% zoveel lood in hun lever dat het de doodsoorzaak verklaarde. Afstappen van lood in ammunitie zou Europa-wijd de beste stap zijn om dit probleem op te lossen. (biodj@univ.gda.pl).

Reynold R.T. et al. 2017. Long-term demography of the Northern Goshawk in a variable environment. Wildlife Monographs 197: 1-40.

Op het Kaibab Plateau in Arizona wordt al lange tijd intensief naar Haviken gekeken, inclusief vangen en terugvangen van broedvogels. Deze studie beschrijft de demografie van Haviken over 1991-2010. Van de naar schatting 144 territoria (op 1728 km²) werden er 125 gevolgd. Het aandeel paren dat jaarlijks tot eileg overging varieerde van 8 tot 86% (gemiddeld 37%). Het aandeel mislukkingen varieerde van 12-48% per jaar (gemiddeld 23%), en het aantal uitvliegende jongen per succesvol paar varieerde van 1.5 tot 2.5/jaar (gemiddeld 2.0). Deze enorme variatie hing samen met het optreden van El Niño (dan nat, en goede reproductie); droge jaren resulteerden in slechtere reproductie en overslaan van broedseizoenen. Het broedsucces was 83% over het hele tijdvak; als het mis ging, dan meestal in de incubatieperiode. Er was een mannenoverschot onder de jongen (53%, ofwel 410 mannen en 366 vrouwen), maar in slechts drie jaren week de seksratio significant af van 50:50, en wel 2x in het voordeel van mannen en 1x in het voordeel van vrouwen. De jaarlijks instroom van nieuwe broedvogels was gemiddeld 43%. Er werd geen sekseverschil in filopatrie gevonden (beide seksen even grote kans zich als broedvogel te vestigen in het onderzoeksgebied), zo ook werden er geen sekseverschillen in natale dispersie gevonden. De minimale leeftijd waarop voor het eerst werd gebroed was 2 jaar, maar gemiddeld was het 3.7 jaar voor mannen en 3.5 jaar voor vrouwen. De levensverwachting was voor beide geslachten gemiddeld 6.9 jaar, maar de jaarspecifieke overleving daalde gestaag vanaf het negende levensjaar naar 0 rond levensjaar 20. Een mooie studie, die te denken geeft. Zo konden zij fraai aantonen dat Haviken geregeld een jaar, of meerdere jaren aaneengesloten, oversloegen (niet-broeden), iets wat ook op de zandgronden in Nederland speelt. (rreynolds@fs.fed.us).

Sonsthagen S.A. et al. 2017. Legacy or colonization? Posteruption establishment of peregrine falcons (*Falco peregrinus*) on a volcanically active subarctic island. Ecology and Evolution 7: 107-114.

Een vulkaanuitbarsting op 8 augustus 2008 steriliseerde het eilandje Kasatochi, daarvoor broedplaats van zeevogels en enkele paren Slechtvalk. Binnen de kortste keren broedden er weer zeevogels én Slechtvalken. Die laatste behoorden niet tot hetzelfde genotype als van vóór de uitbarsting (maar kleine steekproef), maar tot de ondersoort die op andere eilanden in de omgeving broedde. Surprise: Slechtvalken blijken te kunnen vliegen en doen aan dispersie! (ssonsthagen@usgs.gov).

Stanciu C.-R. et al. 2017. Migration strategies of common buzzard (*Buteo buteo* Linnaeus, 1758) in Dobruja. Trav. Mus. Hist. Nat. "Grigore Antipa" 60: 1-9.

Aan de westkant van de Zwarte Zee werden op meerdere plaatsen in 2012-15 tellingen van gestuwde roofvogeltrek gehouden. Daaronder 2662 Buizerds, waarvan 57%

geacht wordt de langeafstandstrekker *vulpinus* te zijn geweest (maar onduidelijk hoe ze dat vaststelden). De najaarspiek viel tussen 26 september en 6 oktober, in het voorjaar eind maart en begin april. (ioana.cobzaru@ibiol.ro).

Thomas T. & Wegner P. 2017. Zur Herkunft unserer heimischen Brutfalken. Jahresbericht 2016, Arbeitsgemeinschaft Wanderfalkenschutz des NABU NRW: 20-21.

Tussen 2012 en 2015 nam het percentage ongeringde mannelijke broedvogels onder de Slechtvalken van Noordrijn-Westfalen toe van 25 naar 31%, bij de vrouwen van 47 naar 48%. Het aantal Slechtvalken met een buitenlandse ring was in 2016 0% bij de mannen (ook niet uit andere delen van Duitsland, een bewijs te meer dat de dispersie van mannen gering is), tegen 10% bij de vrouwen.

Time B.E. 2016. Hunting activity of urban Peregrine Falcons (*Falco peregrinus*) during autumn and winter in south-west Norway. *Ornis Norvegica* 39: 39-44.

In 2015/16 werden met behulp van een flash-camera op een gebouw in een stadje in ZW-Noorwegen de jachtvluchten van een paartje Slechtvalk bijgehouden (93 jachtproeven geregistreerd). Ze jaagden overwegend in de ochtend- en avondschemer, maar 17% van de jachtvluchten vonden in het donker plaats. Daarbij werden ze ongetwijfeld geholpen door kunstlicht. In het najaar vingden ze vooral steltlopers en lijsters, in de winter vooral Kauwen die ter plekke een slaapplek hadden. Bij gezamenlijke jachtvluchten pakte de vrouw de prooi; het mannetje moest zich tevreden stellen met de restjes na de maaltijd van de vrouw. (bjarneemil@hotmail.com).

Tornberg R., Korpimäki V.-M., Rauhala P. & Rytkönen S. 2016. Peregrine Falcon (*Falco peregrinus*) may affect local demographic trends of wetland prey species. *Ornis Fennica* 93: 172-185.

De Slechtvalken in Finland hebben zich deels hersteld van de opdoffer die ze kregen door pesticidgebruik in de vorige eeuw. In dit artikel wordt de suggestie gewekt dat die toename verantwoordelijk is voor lokale afnames van voorkeursprooien in hoogveengebieden. Kan zijn, maar als je verzuimd andere factoren in ogenschouw te nemen die afnames kunnen bewerkstelligen (bijvoorbeeld habitatveranderingen, voedselaanbod en -bereikbaarheid voor prooi-soorten), krijg je al snel dat een simpele correlatie tot iets 'significant' leidt. Bovendien, het minste wat je als onderzoeker zou moeten doen is een breder perspectief aanbrenge. Bijvoorbeeld: nemen de afnemende soorten in broedgebieden van Slechtvalken ook af in gebieden waar géén Slechtvalken broeden (het antwoord daarop is: ja, wat Slechtvalken als veroorzaker van die afname al heel wat minder stellig maakt). Verliezen geleden door predatie (of welke sterftefactor dan ook) worden gewoonlijk gecompenseerd door aanwas van elders, en slechts zelden zal predatie sterfte toevoegen aan bestaande sterfte (een vogel gedood door een roofvogel kan niet doodgaan aan honger of ziekte, wat anders waarschijnlijk het geval zou zijn geweest). Ingewikkelde zaken, die met dit soort simpele studies bepaald niet worden verhelderd. (ristotorn@gmail.com).

Treiny R., Bergmanis U. & Väli Ü. 2017. Strong territoriality and weak density-dependent reproduction in Lesser Spotted Eagles *Clanga pomarina*. *Ibis* 159: 343-351.

Schreeuwarenden in Estland broeden op gelijke afstanden van elkaar (gemiddeld 2

km), en dat van jaar op jaar. Er waren verschillen naar regio die zich echter niet vertaalden in verschillen in jongenproductie (de broedprestaties vertoonden daarentegen een gelijkopgaande schommeling, waarschijnlijk doordat muizenpopulaties over grotere gebieden dezelfde op- en neergaande trend laten zien). (rimga.t@gmail.com). **Vansteelant W.M.G., Kekkonen J. & Byholm P. 2017. Wind conditions and geography shape the first outbound migration of juvenile honey buzzards and their distribution across sub-Saharan Africa. Proc. R. Soc. B 284: 20170387.**

Jonge Wespndieven uit Zuid-Finland, 31 in getal, werden van een zender voorzien en gevolgd tijdens hun trek naar Afrika (en verplaatsingen daar). Jongen vertrekken ná de ouders, en moeten dus hun eigen weg vinden. Misschien was dat wel waarom de jongen direct na vertrek van de broedplaats enorm uitwaaierden. Ter hoogte van 55°N, dus nog ruim in Europe, bestreken de vogels al een breedfront van ruim 1000 km, dat verder uitwaaierde en uiteindelijk in Afrika was toegenomen naar 3400 km. Ze passeerden de Middellandse Zee en de Sahara over bijna de volle breedte. Volwassen wespndieven doen dat niet (of althans veel minder vaak), want die benutten landengtes en proberen open water zoveel mogelijk te mijden. Bijna de helft van de spreiding binnen het breedfront kon op conto worden gebracht van lokale winden. Het lijkt erop dat juvenielen, meer dan adulte vogels, zich laten leiden door lokale omstandigheden (of moeten we zeggen: zich moeten laten leiden, want immers meer haast vereist – om de onbestendige herfst voor te zijn – dan de oude vogels die in een gunstiger tijdvak rustig richting Afrika kunnen kachelen?) Dat ze vervolgens over een enorm gebied in subtropisch Afrika uitkomen is misschien niet zo erg, want eerdere studies (Anita Gamauf, aan Oostenrijkse Wespndieven) lieten zien dat juveniele Wespndieven in Afrika reuzenzwerfers zijn (dat wordt bevestigd door 12 van de Finse vogels die tot en met hun derde kalenderjaar gevolgd konden worden). Blijft over de vraag: hoe ontstaat de omslag van breedfront naar gestuwde trek in hun latere leven? De auteurs suggereren dat de onvolwassen vogels tijdens hun eerste terugreis naar Europa samen-vliegen met adulte vogels, en zo de trekbanen leren die open water zoveel mogelijk omzeilen. Is dat echt zo? De overlevers van deze studie zullen dat misschien gaan ophelderen. (w.m.g.vansteelant@uva.nl).

Viera B.P., Furness R.W. & Nager R.G. 2017. Using field photography to study avian moult. Ibis 159: 443-448.

Alweer bijna 10 jaar geleden werd ik blij verrast door een verhaal van de gepensioneerde Japanse onderzoeker Fumihito Nakayama die de rui van Oriëntaalse Wespndieven had gereconstrueerd aan de hand van foto's van langstreckende vogels (zie Mijn Roofvogels: 379). Datzelfde wordt nu gedemonstreerd aan de hand van Schaarbekken. Interessanter nog: de binnen- en tussenwaarnemer variatie in de scores die waarnemers van de rui op foto's geven blijkt gering te zijn. Ofwel, het is een betrouwbare methode. Extra voordeel: het geeft geen verstoring. Wie gaat het foto-archief van waarneming.nl eens doorspitten op ruiende roofvogels? Tijdens de trek bijvoorbeeld. Of die passerende vogels systematisch fotograferen (en achteraf rui en krop noteren)? (biancaboufsc@gmail.com).

Rest opgeschoven naar volgende nummer.